

บทนำ

ถ้าอยากใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดมาแล้วตายไปเลยก็สิ้นเรื่อง

อิชย โคทาโร่

อาจจะถามนอกเรื่องไปหน่อย แต่คุณเคยกินเห็ดหอม
หรือเปล่าครับ

เคยสินะ

แล้วเคยกินไข่ไก่หรือเปล่าครับ

เคยสินะ

ถ้าอย่างนั้นที่บ้านมียารักษาโรคบ้างไหมครับ
มีอยู่แล้วสินะ

คำถามสุดท้าย คุณเคยไปท่องเที่ยวหรือเปล่าครับ
เอ๊ะ นี่ก็เคยอีกแล้วเหรอ!

สำหรับชาวบ้านในยุคเอโดะ ทั้งหมดนี้ถือเป็นเรื่องที่สุดแสนจะหรูหรา ขนาดโทงูวาระ อิเอยาสึ ผู้รวบรวมประเทศญี่ปุ่นได้สำเร็จเองยังไม่เคยได้สัมผัสการใช้ชีวิตในบ้านที่มีแอร์กับตู้เย็นเลยด้วยซ้ำ

หรืออย่างโอดะ โนบุนากะ ผู้มีปณิธานที่จะรวบรวมแผ่นดินญี่ปุ่นให้เป็นปึกแผ่นก็สิ้นชีพไปโดยไม่เคยได้ดื่มกาแฟคาปูชิโน

ทุกวันนี้เราใช้ชีวิตหรูหราฟู่ฟ่าที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติแล้ว กล่าวคือ เราใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายที่สุดและปลอดภัยที่สุด แถมยังใช้ชีวิตในแต่ละวันโดยที่ถูกห้อมล้อมไปด้วยคอนเทนต์สนุก ๆ มากมาย ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ การ์ตูน ละคร หรือเกม

ถ้าอย่างนั้นเมื่อนำมาเทียบกันแล้ว ผู้คนในยุคปัจจุบันมีความสุขมากกว่าคนในยุคเอโดะหลายหมื่นเท่าใช่หรือเปล่า

ในช่วงปลายยุคเอโดะมีชาวต่างชาติเดินทางมายังญี่ปุ่น พวกเขาได้สังเกตชาวญี่ปุ่นและเขียนบันทึกเอาไว้ดังนี้

“ชาวญี่ปุ่นมีความสุขและพอใจกับชีวิต”

“ในเมืองอบอวลไปด้วยบรรยากาศรื่นรมย์”

“ใบหน้าดูมีชีวิตชีวา”

นายพลแมทธิว ซี. เพอร์รี ที่นำเรือรบจากอเมริกามาเทียบท่าเรือญี่ปุ่น และกับตันเซอร์ราร์ด ออสบอร์น แม่ทัพเรือของอังกฤษเคยกล่าวไว้ว่า “ไม่เคยพบคนที่ทำหน้าที่อารมณ์ไม่ดี (ในญี่ปุ่น) เลยแม้แต่คนเดียว”

นอกจากนี้ ซีโมน เดอ โบวัวร์ นักเขียนชาวฝรั่งเศสได้กล่าวว่า “คงมีเพียงไม่กี่ชนชาติที่จะร่าเริงได้ง่ายเท่าชาวญี่ปุ่น” และในปี 1886 “หนังสือพิมพ์ ‘เดอะ ไทม์’” ก็มีบทความที่เขียนเกี่ยวกับชาวญี่ปุ่นว่า “ใบหน้าของทุกคนดูมีความสุขพึงพอใจ และอารมณ์ดีซึ่งเป็นลักษณะของคนร่าเริงแจ่มใส”

ในเมื่อญี่ปุ่นสมัยนั้นยากจนข้นแค้นกว่าปัจจุบันมากนัก ปัจจุบันญี่ปุ่นก็น่าจะอบอุ่นไปด้วยบรรยากาศที่ร่มรื่นจริงไหมครับ

ทว่าในความเป็นจริงพอได้ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา สะดวกสบาย และปลอดภัยยิ่งขึ้น ความสุขของเรากลับยิ่งลดลงอย่างฮวบฮาบ

แล้วเราควรจะทำอย่างไรดีละ

คำตอบของทุกข้อสงสัยอยู่ที่ “หมู่บ้านบุญ” ในทวีปแอฟริกาครับ!

เมื่อไม่นานมานี้คุณโชเก็น (SHOGEN) ซึ่งเป็นคนรู้จัก
ของผมตัดสินใจไปใช้ชีวิตที่หมู่บ้าน “บุนจู” ในประเทศ
แทนซาเนีย ทวีปแอฟริกา เพื่อศึกษาศิลปะการเพนต์ภาพ
ของแอฟริกาครับ

ความจริงแล้วที่นั่นแหละคือหมู่บ้านที่ชาวบ้านอาศัยอยู่
อย่างมีความสุขตลอดเวลา

ใกล้ ๆ กับบ้านที่ให้คุณโชเก็นอาศัยอยู่ด้วยมีเด็กหญิงวัย
3 ขวบที่ชื่อว่าไซ วันหนึ่งเธอบอกกับพ่อของตัวเองว่า “หนู
อยากไปจับดาวตก”

ถ้ามีเด็กอายุ 3 ขวบมาบอกคุณว่าอยากไปจับดาวตก
คุณจะทำอย่างไรครับ

ในกรณีของหมู่บ้านนี้ ผู้ใหญ่ทุกคนในหมู่บ้านออกไป
หาดาวตกด้วยกัน

วันนั้นพวกเขาตามหาอยู่ราวหนึ่งชั่วโมงครึ่งจึงค่อยกลับ
วันรุ่งขึ้นพวกคุณพ่อก็ทำท่าจะออกไปตามหาอีก คุณโชเก็นจึง
พยายามเอ่ยห้ามว่า “ดาวตกมันไม่มีทางจับได้หรอก”

ทันใดนั้นเขาก็ถูกย่อนถามกลับมา

“โชเก็น นายพูดแบบนี้เพราะเคยไปจับดาวตกมาก่อน
หรือ”

พอตอบไปว่า “ไม่เคยไป” อีกฝ่ายก็พูดด้วยสีหน้า
จริงจังว่า “คนที่ไม่เคยไปไม่มีสิทธิพูดหรอกนะ นายไม่มีความ
โรแมนติกหรือความฝันบ้างเหรอ”

“โง่เกิน นายพยายามตัดความสูญเปล่าออกไปเพื่อจะ
ได้ใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ภายใต้ความสูญเปล่าหรือ
ความไร้สาระก็ยังมีความสุขแฝงอยู่ด้วยนะ น่าเสียดายจริง ๆ”

อีกฝ่ายยังพูดซ้ำอีกด้วยว่า

“ถ้าคำนึงถึงเรื่องประสิทธิภาพนั้นก็ เกิดมาแล้ว
รีบ ๆ ตายไปเลยดีกว่า คนเรามีชีวิตอยู่ภายใต้แนวคิดที่ว่า
สนุกสนานกับช่วงเวลาที่ยุณยเปล่าได้อย่างไรต่างหาก ความ
ผ่อนคลายในจิตใจนายมันอยู่ที่ไหน แล้วความสุขของนายไป
ไหนเสียแล้วล่ะ”

ความจริงแล้วสิ่งที่เขาพูดมาเป็นวิถีของคนญี่ปุ่นสมัย
ก่อน ลองดูในหน้าถัดไปนะครับ นี่คือหลักฐานที่บ่งชี้ว่า
ครั้งหนึ่งคนญี่ปุ่นเคยเพลิดเพลินกับความสูญเปล่า!

นี่คือเครื่องปั้นดินเผาทรงเปลวไฟในยุคโจมงหรือเมื่อราว 5,000 ปีก่อน ซึ่งคุณโอคาโมโตะ ทาโร่ ศิลปินด้านจิตรกรรม และประติมากรรมยกย่องว่าเป็นรากเหง้าความสวยงามของญี่ปุ่น

เนื่องจากมีส่วนที่ถูกไฟเผาและร่องรอยการต้มบางอย่าง จนเตี้อุดล้นออกมา จึงทำให้รู้ว่ามันเป็นภาชนะที่ใช้สำหรับ หุงต้มอาหาร ทว่าพอมันถูกสร้างออกมาตามวิถีของคนในยุคนั้น มันเลยกลายเป็นภาชนะที่ใช้ลำบากมาก! (หัวเราะ)

แต่ก็คงจะพูดได้ว่านี่แหละคือรากเหง้าของหัวใจคนญี่ปุ่น ซึ่งตกผลึกมาจากหัวใจที่ชอบเล่นสนุกกับความสูญเสีย

ยุคโจมงเป็นยุคที่ผู้คนไม่ต้องหิบบ้างอด และสามารถรักษาความสงบสุขได้ยาวนานถึง 14,000 ปี หากมองตามประวัติศาสตร์โลกแล้ว ยุคแห่งความสงบสุขนี้เรียกได้ว่าเป็นยุค ปาฏิหาริย์ ผมคิดว่าหัวใจที่ชอบเล่นสนุกกับความสูญเสีย นี่แหละคือสิ่งที่ช่วยสร้างความผ่อนคลายในจิตใจ ซึ่งเวลาที่คนเรารู้สึกผ่อนคลายจะไม่ทะเลาะเบาะแว้งกันครับ

เราแสวงหาประสิทธิภาพในการทำงานเพราะอยากได้เงิน และเรียกร้อง “ยอดโลก” เพราะสนใจสายตาของคนอื่น สุดท้ายเราจึงสูญเสีย “ความผ่อนคลายในจิตใจ (จิตใจที่มีความสุข)” ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดไป

ทว่าวิถีชีวิตแบบมีความสุขตลอดเวลาซึ่งสืบทอดกันใน
หมู่บ้านบนจุดที่แอฟริกา นั่น **แท้จริงแล้วพวกเขาเรียนรู้
มาจากคนญี่ปุ่นครับ!**

ที่แอฟริกามีหมู่บ้านที่ดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข
ตลอดเวลาแบบเดียวกับคนญี่ปุ่นในอดีตอยู่ มันหมายความว่า
อย่างไรนะเหรอ เมื่อคุณอ่านไปจนถึงตอนท้ายก็จะเข้าใจ
“ความลับของคนญี่ปุ่น” ได้เอง

เอาละ ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมชื่อฮิซุชิ โคทาโร่ เป็น
นักเขียนครับ

เมื่อวันที่ 30 เมษายน 2022 ผมมีโอกาสไปแช่ออนเซ็น
กับเพื่อนที่โรงแรม “ยูงาวาระ ริทริต โกเอ็น โนะ โมริ” ใน
ยูงาวาระ ซึ่งในระหว่างที่แช่ออนเซ็นอยู่ก็มีชายแปลกหน้าอายุ
ราว 30 คนหนึ่งเข้ามาทักผม

นั่นคือการพบเจอกันระหว่างผมกับคุณโซเก็น เรื่องราว
ปาฏิหาริย์เริ่มต้นขึ้นที่นี่เอง

“สิ่งที่ผมได้เรียนรู้จากหมู่บ้านบนจุดนั้นสุดยอดมาก ผม
อยากจะบอกเล่าให้คนญี่ปุ่นได้ฟังมากขึ้นสักคนก็ยังดี ก็เลย
ตั้งใจจะเล่าให้ฟังอยู่นี่แหละ พอจะช่วยรับฟังหน่อยได้ไหม
ครับ” ลู่ ๆ คุณโซเก็นก็พูดขึ้นมา

“เอ๊ะ จะคุยกันตรงนี้เหรอ”

ผมนึกสงสัยจากใจจริง ก็ตอนนี้เรากำลังแช่ออนเซ็นอยู่นี่นา...

ทว่าหลังจากที่เขาเริ่มเล่าได้ 15 นาที ความสนใจของผมกับเพื่อนอีกสองคนก็ถูกตรึงไว้กับเรื่องราวของเขา

เรื่องราวของคุณโชเก็นทำให้ผมมั่นใจว่าเราสามารถทวงคืน “จิตใจที่มีความสุข” ที่สูญเสียไปที่ละน้อยให้กลับคืนมา และภาคภูมิใจกับความเป็นคนญี่ปุ่นได้

สำหรับเหตุผลที่เขาอยากบอกเล่าให้คนญี่ปุ่นฟังเท่าที่จะทำได้ และถึงขนาดเข้ามาทักผมตอนกำลังแช่ออนเซ็นอยู่นั้น เมื่อได้ฟังเรื่องราวของเขา ผมก็เข้าใจครับ

ผมตระหนักว่านี่ไม่ใช่เวลาที่จะมีมาแช่ออนเซ็นอย่างสบายใจเฉิบ มันเป็นเรื่องราวที่พิเศษมาก ถ้าให้พวกผมฟังกันอยู่แค่สามคนก็น่าเสียดาย ผมอยากรีบขึ้นจากอนเซ็นแล้วบันทึกเรื่องราวลงยูทูปให้คนญี่ปุ่นได้ฟังกันทุกคนเดี๋ยวนี้เลย

เมื่อคุณฮารุโนะ ฮารุมิ ซึ่งเป็นบรรณาธิการได้ดูคลิปยูทูปของผมตอนนั้นก็บอกกับผมว่า “อยากนำเรื่องราวปาฏิหาริย์นี้ไปทำเป็นหนังสือจัง!” สุดท้ายเรื่องราวดังกล่าวจึงถูกนำมาเขียนเป็นหนังสือเล่มนี้ครับ

การที่บทสนทนาในอนเซ็นครั้งหนึ่งกลายเป็นหนังสือได้อย่างรวดเร็วแบบนี้นับเป็นเรื่องที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

แน่นอนว่าคุณโซเกินไม่ได้เข้ามาทักผมเพราะรู้ว่าผมเป็นนักเขียน เพราะตอนนั้นผมเป็นเพียงนิวยอร์กเกอร์* (คนชน้ำ) คนหนึ่งเท่านั้น...มุกเล่นคำฟ้องเสียงอะไรนี้ช่างมันเถอะ (หัวเราะ)

หนังสือเล่มนี้จะแบ่งเนื้อหาออกเป็นสองส่วนครับ ส่วนแรกจะเป็นการแนะนำเรื่องราวของหมู่บ้านที่มีความสุขอยู่ตลอดเวลา ซึ่งคุณโซเกินได้ไปประสบพบเจอมา ความยินดีคืออะไร ความล้มเหลวคืออะไร เพื่อนพ้องคืออะไร งานคืออะไร และความสุขคืออะไร เขาจะเล่าเกี่ยวกับ “การใช้ชีวิต” อันน่าทึ่งที่ผู้ใหญ่วัยบ้านของหมู่บ้านเล็ก ๆ ในแอฟริกาได้สอนให้รู้แบบหมดเปลือก! มันเป็นเรื่องจริงที่จะทำให้หัวใจของคุณเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขครับ

สำหรับเนื้อหาในส่วนหลัง ผม อิซซุย โคทาโร่ นักเขียนที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ “มูมมอ” ที่จะทำให้คนเรามีความสุขมาเป็นระยะเวลา 18 ปีและถ่ายทอดผ่านหนังสือกว่า 70 เล่ม

---

* คำว่านิวยอร์กเกอร์ที่หมายถึงคนนิวยอร์กนั้นฟ้องเสียงกับคำว่า “นิวยอร์กะ” ที่หมายถึงคนชน้ำ

จะมารับช่วงต่อ โดยการนำคำสอนของหมู่บ้านบุญมาอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้ทุกคนนำไปปรับใช้กับชีวิตของตัวเองได้

นี่ไม่ใช่เรื่องราวของดินแดนอันไกลโพ้นในแอฟริกา แต่เป็นเรื่องราวที่จะทำให้คนญี่ปุ่นได้ทวงคืนความภาคภูมิใจ และกลับมามีความสุขได้ในทันที

ผมขอทำนายเรื่องหนึ่งไว้ล่วงหน้าครับ

นั่นคือหลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณจะต้องอยากนำเรื่องนี้ไปถ่ายทอดให้กับผู้คนที่เหมือนคุณโชเก็นอย่างแน่นอน แต่ผมขอเถอะ จู๋ ๆ อย่าไปทักใครในออนเซ็นจะดีกว่า! (หัวเราะ)

จากนี้ไปเป็นตาของคุณโชเก็นแล้ว
มาเปิดมัน “ตำนาน” กันเถอะครับ

สารบัญ

บทนำ

ถ้าอยากใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ
เกิดมาแล้วตายไปเลยก็สิ้นเรื่อง

13

PART 1

หมู่บ้านปาฏิหาริย์ที่มีความสุข อยู่ตลอดเวลา

SHOGEN

ยินดีต้อนรับสู่หมู่บ้านบุนจุ!

26

1 พอได้เห็นภาพนั้นผมก็ยืนโหล่าอกกับบริษัท
ในวันรุ่งขึ้นทันที

28

2 การพบกับหมู่บ้านบุนจุ หมู่บ้านเล็ก ๆ
ที่มีประชากรเพียง 200 คน

32

3	“เงื่อนไขความสุข 3 ข้อ” ที่ถ่ายถอดกันในหมู่บ้านบุนจุ	37
4	การคืนดีกันที่งดงามที่สุดในโลก	40
5	นอนบนปีกนกฟลามิงโก	44
6	ต้องพูดด้วยความรู้สึก เหมือนกำลังโอบกอดอีกฝ่าย	48
7	ท้องอืดแล้วก็ต้องร้องเล่นเต้นระบำ!	53
8	คนในหมู่บ้านบุนจุกักตายนันด้วยการ ถามว่า “วันนี้คุณจะใช้ชีวิตเพื่อใคร”	55
9	เหล่าผู้ใหญ่ที่มีใจรักงาน	58
10	เหตุผลที่ไม่ทำงานล่วงเวลา	61
11	ฉันเชื่อในตัวคุณ	64
12	คนที่ทำผิดพลาด “ดูมีความเป็นมนุษย์ น่าเอ็นดูจัง”	68
13	วันที่ล้มเหลวอย่างเต็มที่	71
14	การกระทำสำคัญกว่าคำพูด	75

15	สิ่งที่สำคัญที่สุดคือทำให้ความสำคัญกับตัวเองเป็นอันดับแรก	78
16	จงเป็นแฟนคลับอันดับหนึ่งของตัวเอง!	81
17	ครอบครัวที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด	84
18	ช่วงเวลาารู้สึกถึงสายสัมพันธ์	88
19	ความสุขในยามที่ต้องตัดใจยอมแพ้	90
20	วิธีที่คาดไม่ถึงในการทำให้เป็นจริง	95
21	การเตรียมใจที่จะใช้ชีวิตในแบบของตัวเอง	100
22	ความท้าทายของการถ่ายทอดความรู้สึกอย่างชัดเจน	105
23	ถ่ายทอดความรู้สึกพร้อมกับ “วิ่งพลัดความรัก”	109
24	จำได้ไหมว่าเมื่อ 2 วันก่อนกินอะไรเป็นมื้อกลางวัน	113
25	คุณปู่เป็นหมอผี	116

- 26** ความลับของภาษาญี่ปุ่น
ที่ฟังเสียงของแมลงออก 120
- 27** “มุชิ โนะ ชิราเสะ” เป็นคำศัพท์
ที่ใช้ในระดับโลก 124
- 28** เมื่อไหร่ที่คนญี่ปุ่น
ไม่ได้ยินเสียงของแมลงอีกต่อไป
เมื่อนั้นโลกก็ถึงคราวล่มสลาย 129
- 29** เริ่มต้นจากการปรับลมหายใจ 134
- 30** ตัวผมหลังกลับจากหมู่บ้านบุนจุ 136

[ตอนพิเศษ] บันทึกแทนซาเนีย ①

[วันที่ X เดือน ●] ความทรงจำฤดูร้อน แพนด้ารสเสาวรศ 144

[ตอนพิเศษ] บันทึกแทนซาเนีย ②

[วันที่ ■ เดือน ▲] ครั้งแรกที่ได้เห็นคนแทนซาเนีย
ถูกล่าไล่อ่อน 148

PART 2

6 เคล็ดลับที่จะทำให้ความยั่งยืนยาว

สัมพัทธ์ที่หก

อิชยู โคทาโร่

ดวงอาทิตย์จะขึ้นอีกครั้ง 156

เคล็ดลับที่จะทำให้ความยั่งยืนยาว 158

- ▶ “ฉัน” กับ “คุณ” เชื่อมโยงกัน
ด้วย “ใจจริง”
- ▶ เมื่อเต็มเต็มตัวเองแล้ว
คนรอบข้างก็มีความสุขไปด้วย
- ▶ ยุคโงมสงบสุขจนถึงขั้นเรียกได้ว่า
เป็นยุคปาฏิหาริย์!

1 ตระหนักว่าความสุขเล็ก ๆ
คือความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุด 170

WORK สร้าง “นิสัยแปปี” 174

2 ให้ความสำคัญกับใจจริงของตัวเอง 176

- ▶ เมื่อเข้าใจความรู้สึกของกันและกัน
“สิ่งของ” ก็จะกลายเป็น “เรื่องราว”

- ▶ การถ่ายทอดความรู้สึกอย่างชัดเจน
คือจุดกำเนิดของ “สันติภาพ”
  - ▶ ความแตกต่างระหว่าง “คลุกเคล้า”
และ “ผสมผสาน”
  - WORK** ▶ ตระหนักถึงใจจริงของตัวเอง 185
- 3** **ให้ความสำคัญกับความสุขเปล่า**
(ไม่แสวงหาประสิทธิภาพ และสนุกกับปัจจุบัน) 187
- ▶ ญี่ปุ่นมีพลังในการสร้างสรรคโลก
ให้ดีกว่าเดิมอยู่ในมือแล้ว
  - WORK** ▶ สนุกสนานกับที่นี้ตอนนี้ 192
- 4** **คิดว่าตัวเองที่ไม่ได้เรื่องนั้น “น่าเอ็นดู”**
(ไม่ถึงเป้าว่าจะทำอะไรได้อย่างสมบูรณ์แบบ) 193
- ▶ สิ่งที่มนุษย์ทำได้ แต่ AI ทำไม่ได้
  - WORK** ▶ ใช้ชีวิตเป็นตัวเอกที่มีเพียงหนึ่งเดียว 198
- 5** **นำวิถีของร่างกายและธรรมชาติ**
อันยิ่งใหญ่ที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดกลับคืนมา
(ขัดเกลาประสาทสัมผัสทั้งห้า) 200
- ▶ การใช้ชีวิตแบบ “นาคะอิมะ” คืออะไร
  - ▶ เมื่อลึ้มรสชีวิตประจำวันอย่างพิถีพิถัน
ชีวิตก็จะกลายเป็นศิลปะ
  - WORK** ▶ นำวิถีของคนญี่ปุ่นกลับคืนมา 205

6 รู้จักยีนดี! 207

- ▶ โอคาโมโตะ ทาโร่ และคนยุคโจมง
ถือเป็นตัวแทนของ “มนุษย์ที่รู้จักยีนดี”
- ▶ ชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นที่ตอนนี้คือ
ประตู่เชื่อมโยงกับทวยเทพ

WORK ▶ ปิดท้ายด้วยการประกาศ 216

บทส่งท้าย

วันนี้ผมก็จะใช้ชีวิตเพื่อตัวเอง – SHOGEN 219

New Japonism ของพวกเรา! – อิชูย โคะทาโร่ 225

ประวัติผู้เขียน 238

SAMPLE

PART

1

หมู่บ้านปาฏิหาริย์
ที่มีความสุข
อยู่ตลอดเวลา

SHOGEN

SHOGEN

ยินดีต้อนรับสู่หมู่บ้านบุงจุ!

ยินดีที่ได้รู้จัก ผมชื่อโซเก็นครับ

ผมไปศึกษาศิลปะการเพนต์ภาพที่แอฟริกา แต่กลับถูก
ชักนำไปยังสถานที่แปลกประหลาด รู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
อริชที่หลงเข้าไปในดินแดนมหัศจรรย์เลยละครับ

ในตอนแรกผมได้แต่สับสนงงงวย ทว่าหัวใจของผมกลับ
หลงเสน่ห์หมู่บ้านประหลาดแห่งนี้มากขึ้นทุกขณะ รู้ตัวอีกที
ผมก็มีความสุขอย่างเหลือเชื่อแล้ว

“เราเกิดมาทำไม”

ผมได้พบคำตอบของคำถามนี้ด้วยครับ

และในตอนที่กำลังจะเดินทางกลับญี่ปุ่น ผู้ใหญ่บ้านก็ได้
เปิดเผยความจริงอันน่าทึ่งให้ผมฟัง

คุณเองก็อาจจะเกิดความสับสนในช่วงแรก แต่เมื่ออ่าน
ไปเรื่อย ๆ วิธีการใช้ชีวิตของคุณจะต้องเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง
แน่นอน

ยินดีต้อนรับสู่หมู่บ้านบุนจุครับ

พอได้เห็นภาพนั้น ผมก็ยื่นใบลาออกกับบริษัท ในวันรุ่งขึ้นทันที

ความรู้สึกว่า “นี่แหละใช่เลย!” กระแทกใจผมอย่างจัง
ก่อนไปแอฟริกาช่วงนั้นผมยังทำงานเป็นพนักงานบริษัท
อยู่ที่ญี่ปุ่น วันหนึ่งผมแวะร้านขายของจิปาละในตัวเมือง
เกียวโต แล้วบังเอิญเห็นภาพเฟ้นด์ที่ประดับอยู่บนกำแพง
สีขาเข้าพอดี!

มันเป็นภาพของเหล่าสัตว์เล่นกันอย่างสนุกสนานโดยมี
ทิวทัศน์ยามสนธยาเป็นฉากหลัง พอผมถามเจ้าของร้านว่า
“นี่เป็นภาพของที่ไหนหรือครับ” เขาก็บอกว่าเป็นภาพเฟ้นด์
“ทิงกาทิงกา (Tingatinga)” ของประเทศแทนซาเนีย ทวีป
แอฟริกา

ผมหลงใหลในสีสันอันสดใสและความสวยงามของการ
ใช้สี มันดูเปล่งประกายมากเลยล่ะครับ

วินาทีที่เห็นภาพนั้น ผมก็คิดขึ้นมาว่า “นี่แหละใช่เลย! เราจะมีชีวิตอยู่ด้วยสิ่งนี้แหละ” ทั้งยังรู้สึกเหมือนได้รับแรงใจจากภาพว่า “นายก็วาดได้เหมือนกัน ต้องวาดได้แน่นอน”

ผมเพิ่งจะเคยรู้สึกแบบนี้เป็นครั้งแรก คล้ายกับว่าในที่สุดก็ได้พบกับสิ่งที่ทำให้หัวใจสั่นไหว

“มีแต่ต้องไปแอฟริกาเท่านั้น!”

ผมคิดว่าหากพลาดโอกาสนี้ไป ก็คงจะไม่ได้เจอกับเรื่องน่าตื่นตะลึงแบบนี้อีกแล้ว เย็นวันนั้นผมตัดสินใจซื้อตั๋วเครื่องบินไปแอฟริกา แล้ววันรุ่งขึ้นก็ขึ้นใบลาออกกับบริษัททันที พร้อมกับมุ่งมั่นว่า “จะวาดภาพแบบนี้ให้ได้” วันที่ลาออกจากบริษัทเครื่องสำอางตรงกับช่วงเดือนมิถุนายน วันนั้นผมอยู่ในวัย 28 ปีและทำงานเป็นพนักงานจนเข้าสู่ปีที่ 7 พอดีครับ

ผมเกิดที่เกียวโตในปี 1986 ที่ผ่านมามีไม่ชอบการเป็นจุดสนใจของผู้คน และใช้ชีวิตในวัยเรียนอย่างเรียบง่ายโดยยึดหลัก “ใช้ชีวิตแบบไม่กระทบกระทั่งกับใคร” หลังจากเริ่มทำงาน ผมค่อนข้างสนุกกับงานที่ทำพอสมควร แต่ไม่ได้กระตือรือร้นที่จะคบหา กับผู้คน หรือทำสิ่งต่าง ๆ โดยมีเป้าหมายสำคัญที่อยากทำให้สำเร็จ

ที่ว่าเมื่อได้พบกับภาพเพนต์ภาพเดียวในวันนั้น ชีวิตผมก็เปลี่ยนแปลงไป

พ่อผมเป็นครูโรงเรียนประถม เขาชื่นชอบการวาดภาพมาก และถึงขนาดวาดภาพสเก็ตช์ใบหน้าของนักเรียนในชั้นของตัวเองที่กำลังจะจบการศึกษาด้วย แม่ของผมเรียนจบจากวิทยาลัยศิลปะ พี่ชายกับน้องชายก็กำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยศิลปะ เพราะอย่างนี้ศิลปะจึงอยู่รอบตัวผมเสมอ ตัวผมเองสมัยประถมก็ชอบวาดภาพ ซึ่งพอส่งเข้าประกวดก็มักจะได้รางวัลอยู่บ่อย ๆ

ถ้าเกิดตอนนี้มีคนมาบอกว่า “ไปเป็นนักฟุตบอลสิ” ผมก็คงคิดว่าเป็นไปไม่ได้หรอกเพราะตัวเองไม่มีทักษะ แต่การวาดภาพนั้น ต่อให้ผมไม่มีทักษะ แต่ก็จะมีคนที่ชื่นชมว่า “มีสไตล์นะเนี่ย” หรือ “ฉันชอบนะ” ดังนั้น ผมจึงชอบการวาดภาพมาแต่ไหนแต่ไร

ครอบครัวของผมมักจะไปพิพิธภัณฑ์ศิลปะด้วยกัน แต่ผมไม่เคยมองภาพไหนแล้วรู้สึกประทับใจมาก่อน ถึงจะคิดว่า “ทักษะการวาดสุดยอดไปเลย” แต่ก็ไม่เคยพบกับภาพที่ทำให้ใจสั่นได้แม้แต่ครั้งเดียว

ทว่าพอผมได้เห็นภาพ “ทิงกาทิงกา” แค่วาบเดียว ร่างกายของผมก็สัมผัสได้ถึงความหลงใหลที่ส่งผ่านมาจากเบื้องลึกของภาพ! ภายในร่างกายร้อนรุ่มขึ้นมา ผมได้รับแรงกระตุ้น และรู้สึกเหมือนได้สัมผัสกับพลังชีวิตอันเป็นสัญชาตญาณดิบในการเอาชีวิตรอด

หลายวันต่อมาหลังจากตัดสินใจไปแอฟริกา เมื่อพ่อรู้
ว่าผมลาออกจากบริษัทแล้วก็เรียกไปคุยด้วย

พ่อถามผมว่า “ลาออกจากบริษัทแล้วจะไปทำอะไร”

“จะไปแอฟริกา แล้วใช้ชีวิตเป็นจิตรกร”

“นี่แกเพี้ยนไปแล้วหรือ”

พ่อซึ่งทำงานเป็นข้าราชการคัดค้านหัวชนฝา เขาบอก
ว่าการเลี้ยงชีพด้วยการเป็นจิตรกรนั้นยากลำบากมาก

“พูดแบบนี้อาจจะรู้สึกแย่ แต่ฉันไม่ได้เลี้ยงแกเพื่อให้มา
ทำเรื่องพรรคนี้ละ” พ่อกล่าว

“พูดแบบนี้อาจจะรู้สึกแย่งั้นหรือ ในเมื่อพ่อรู้ตัวอยู่แล้ว
ก็อย่าพูดออกมาสิ”

ผมตอบพ่อกลับไปแบบนั้น “ไม่ว่าพ่อจะพูดอะไร ผมก็
ไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด

จู่ ๆ จะเลิกเป็นพนักงานบริษัทแล้วไปใช้ชีวิตด้วยการ
วาดภาพเนี่ยนะ...

ผมเข้าใจว่าเรื่องนี้ชวนให้รู้สึกหัวใจเป็นธรรมดา แต่
สิ่งสำคัญคือความประทับใจที่ตัวเองได้รับครับ

ตอนที่เห็นภาพทิงกาทิงกาผมได้รับพลังอย่างเต็มเปี่ยม
และได้รับความกล้าหาญที่ช่วยผลักดันชีวิตตัวเอง ผมอยาก
แบ่งปันความรู้สึกนี้ และคิดว่าความประทับใจของผมน่าจะส่ง
ไปถึงคนอื่นได้ เมื่อทำตามความรู้สึกนี้แล้วจะต้องไม่เป็นไรแน่